

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας παύει τὴν συμμετοχὴ της στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι καὶ ἀποχωρεῖ ἀπὸ τὰ θεσμικὰ ὄργανά της (*)

Α. Εἰσαγωγικὲς σκέψεις

ΟΠΩΣ εἶχαμε γράψει και παλαιότερα, μέσα στα πλαίσια τῆς σοβαρᾶς και ὑπευθύνου αντι-οικουμενιστικῆς προσπάθειάς μας και τοῦ ἐνωτικῆς ὁράματός μας, με μεγάλη εὐαισθησία - ἐν προσευχῇ, ἐλπίδι και ἀγάπη - παρακολουθοῦμε και προβάλλομε κάθε ἐνστασι κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπουδήποτε και με ὅποιονδήποτε τρόπον αὐτὴ ἐκδηλώνεται.

Με ἰδιαίτεραν λοιπὸν ικανοποίησι, ἐν χαρᾷ και εὐχαριστίᾳ πρὸς τὸν Θεῖον τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορα, πληροφορηθήκαμε τὶς ἄκρως ἐνδιαφέρουσες εξελίξεις στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας: τὸ παλαίφατο αὐτὸ Πατριαρχεῖο ἀπεφάσισε συνοδικῶς τὴν 20.5.1997 νὰ παύσῃ τὴν συμμετοχὴ του στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι και νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὰ δύο μεγάλα θεσμικὰ ὄργανα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τ.ἔ. τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» («Π.Σ.Ε.») και τὴν «Διάσκεψι Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν» («Δ.Ε.Ε.»/«C.E.C.»), πού ἐδρεύουν στὴν Γενεύη.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ ὁποία - ὡς πιστεύουν οἱ Γεωργιανοὶ Ὁρθόδοξοι - εἶχε πάντοτε ὑπὸ τὴν ἰδιαίτεραν Αὐτῆς Προστασίαν τὴν Γεωργία, ἐπενέβη και τώρα πρὸς υπεράσπισιν τῶν τέκνων τοῦ Υἱοῦ Τῆς ἀπὸ τὴν λύμη και φθορὰ τῆς ἐκκλησιολογικῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τοιουτοτρόπως, ἡ Γεωργιανὴ Ἐκκλησία ἀναδεικνύεται πρωτοπόρος στὴν ἀντι-οικουμενιστικὴ προσπάθεια και μάλιστα κατὰ τρόπον ἀνέλπιστον και εἰς χρόνον ἀπροσδόκητον ἀκόμη και γιὰ τοὺς πλέον αισιοδόξους Γεωργιανούς ἀντι-οικουμενιστάς.

Προσευχὴ και ἐλπίδα μας εἶναι νὰ εὕρῃ ἡ Γεωργία μιμητάς στὴν «ἐξοδό» της ἀπὸ τὴν ὀδνηροτάτη οἰκουμενιστικὴ αἰχμαλωσία, ἀλλὰ και ἡ ἴδια νὰ συνεχίσῃ και ὀλοκληρώσῃ τὸ βαρυσήμαντο διάδημά της, ἐν πλήρει πάντοτε συμφωνίᾳ πρὸς τὴν Κανονικὴ και Συνοδικὴ Παράδοσι τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Οἱ εὐσεβεῖς ἀναμένουν ἐναγωνίως, πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας, μίαν συνοδικὴν ἀπόρριψιν και καταδίκην τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὡς ἐκκλησιολογικῆς αἵρέσεως, περαιτέρω δὲ πλήρη ἐφαρμογὴν τῶν συνεπειῶν αὐτῆς τῆς καταδίκης μόνον ὑπὸ τοιαύτας προϋποθέσεις θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνεταί λόγος γιὰ νόμιμο και θεάρεστο ἀγῶνα Πίστεως.

Ἐάν καί ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν διαφαίνονται τέτοιου εἶδους ἐξελίξεις, πρέπει νὰ εἴμεθα αισιόδοξοι, ἐφ' ὅσον ἐπιτελέσθηκε τὸ πρῶτο μέγιστον θαῦμα τῆς διακοπῆς καὶ ἀποχωρήσεως.

Οἱ λόγοι τῆς συγκρατημένης πάντως αισιοδοξίας εἶναι συγκεκριμένως οἱ ἐξῆς δύο:

Πρῶτον· ἡ ἀπόφασις τῆς Γεωργιανῆς Ἱεραρχίας δὲν ἦταν προῖον ἀδιάστου καὶ ἐνδελεχοῦς μελέτης τῆς συνόλου προβληματολογίας ποῦ θέτει ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, ἀλλὰ ἐλήφθη ὑπὸ τὴν ἀσφυκτικὴν πίεσιν τῶν πραγμάτων καὶ χάριν τῆς διασφάλισεως τῆς ἐνότητος τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, τῆς σοβαρῶς ἀπειληθείσης ἔνεκα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σωτηρίου Κανονικοῦ μέτρου τῆς «ἀποτειχίσεως» καὶ τῆς διακοπῆς τῆς εὐχαριστιακῆς κοινωνίας μὲ τὴν Σύνοδο ἐκ μέρους τῶν Μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων.

Δεύτερον· οἱ πρωτεργάται τῆς «Ὁρθοδόξου καὶ Θεαρέστου Ἐνοστάσεως», ὄχι μόνον δὲν ἐτιμήθησαν καὶ ἐπαινέθησαν - ὅπως προβλέπει ἡ Κανονικὴ Τάξις - γιὰ τὴν καθοριστικὴν τους συνεισφορὰν στὸν ἀντι-οικουμενιστικὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ περιεφρονήθησαν καὶ ἐτιμωρήθησαν, ὡς δῆθεν αἵτιοι σχίσματος καὶ διαστάσεως στὴν Τοπικὴ Ἐκκλησία!

Πράγματι, μία προσεκτικὴ ἀνάγνωσις τῆς ιστορικῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως τῆς 20ῆς Μαΐου 1997 τῆς Γεωργιανῆς Ἱεραρχίας, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν χαρακτηρίζεται ὡς αἵρεσις, οὔτε οἱ Ἱεράρχαι, καὶ δὴ ὁ ἀναμεμιγμένος ἐνεργῶς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι πατριάρχης τῆς Γεωργίας κ. Ἡλίας ὁ Β', ἐκφράζουν τὴν παραμικρὰν ἔνδειξιν μετανοίας γιὰ τὴν μέχρι τώρα βλαπτικὴ καὶ κατακριτέα συμμετοχὴ τους σὲ αὐτήν.

Τὸ γεγονός μάλιστα, ὅτι τιμωροῦνται οἱ ὁμολογήσαντες Ὁρθοδοξίαν καὶ καλοῦνται αὐτοὶ εἰς μετάνοιαν, ὀδηγεῖ στὴν σκέψιν, ὅτι δυστυχῶς πρόκειται μᾶλλον γιὰ μίαν πρᾶξι πολιτικῆς σκοπιμότητος.

Ὅμως καὶ στὴν περίπτωσι αὐτῇ ἡ συνοδικὴ ἀπόφασις δὲν στερεῖται σημασίας, διότι - ἐκτὸς τῶν ἄλλων - ἀποδεικνύει ἐναργέστατα καὶ δικαίῶναι πανηγυρικώτατα τὴν ἐξῆς παγίαν θέσι καὶ σταθερὰν ἄποψιν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ:

Τὸ μόνο ἀποτελεσματικὸ καὶ ἰσχυρὸ μέτρο ἀμύνης ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ κατὰ τῆς κηρυσσομένης καὶ ἐφαρμοζομένης αἱρέσεως εἶναι ἡ Κανονικὴ Ἀποτείχισις καὶ ἡ διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τὴν παρεκτρεπομένη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ (ΙΕ' Ἱερὸς Κανὼν τῆς ΑΒ' Ἀγίας Συνόδου).

Τοιοῦτοτρόπως, διασώζεται ἡ πραγματικὴ ἐνότης τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Πίστεως «σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις»· ἀποτρέπεται ἡ νοθεΐα τῆς «ὕψιμουσῆς διδασκαλίας»· ἐξασφαλίζεται ἡ δυνατότης συνεποῦς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας· καταγγέλεται ἡ ψυχοφθόρος αἵρεσις· κλιμακώνεται ἡ θεάρεστος ἀντίδρασις καὶ ἀναστέλλεται ἡ διάδοσις τῆς ἀποστασίας καὶ αἱρέσεως.

B. Χρονικὸν - Κείμενα

1. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας ἐγκαινίασε ἐπίσημως τὴν συμμετοχὴ τῆς στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι διὰ τῆς εἰσόδου τῆς στὸ «Π.Σ.Ε.» κατὰ τὸ ἔτος 1962· ἔκτοτε συμμετεῖχε σὲ αὐτὴν διὰ τῶν κυριωτέρων Ἱεραρχῶν τῆς καὶ μερικῶν Καθηγητῶν.

Μετὰ τὴν πτώσι τοῦ ἀθεΐσμοῦ, τὴν κατάρρευσι τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, τὴν ἀνεξαρτητοποίησι τῆς Γεωργιανῆς Δημοκρατίας, τὴν λῆξι τοῦ ἐπακολουθήσαντος ἐμφυλίου πολέμου καὶ τῶν διαφόρων συγκρούσεων ἐξ αἰτίας αὐτονομιστικῶν κινήσεων (Ἀπχαζία) καὶ μίαν σημαντικὴ Ὁρθόδοξο ἀναγέννησι, ὁ πιστὸς κλῆρος καὶ λαὸς ἄρχισε ἐλεύθερα πλέον νὰ ἐνημερώνεται περὶ τῶν κινδύνων τῆς Οἰκουμενιστικῆς παναιρέσεως μὲ ἀντι-οικουμενιστικὸ ὕλικό, προερχόμενον κυρίως ἐξ Ἑλλάδος καὶ Ρωσίας καὶ νὰ ἐκφράζη τὴν ἔντονον ἀντίδρασι καὶ δυσφορίαν του γιὰ τὴν συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας του σὲ αὐτήν.

Ἦδη τὸ 1995, ὁ πρῶτος Κληρικὸς καὶ μεγάλο μέρος Γεωργιανῶν πιστῶν στὴν πρωτεύουσα Τιφλίδα, μετὰ ἀπὸ ἐπανειλημμένα διαδήματα στὸν πατριάρχη κ. Ἡλία, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἀναπάντητα ἢ καὶ περιεφρονήθησαν σκαιῶς, διέκοψαν κοινωνία μὲ τὸ Γεωργιανὸ Πατριαρχεῖο καὶ ἄρχισαν ὁμολογιακὸ ἀγῶνα Πίστεως, καταγγέλοντες τὴν αἵρεσι καὶ ζητοῦντες δόξηθαι καὶ συμπαράστασι ἀπὸ Ὁρθοδόξους πιστοὺς ἄλλων χωρῶν.

«Ὁρθόδοξος Ἐπαρχία Γκλντάνη»: ὑπαίθρια ἀρχιερατικὴ Θ. Λειτουργία ἀπὸ τὸν Θεοφίλ. Ἐπίσκοπο Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιο τὸν Μάιο τοῦ 1997 στὴν Τιφλίδα τῆς Γεωργίας.

Ἡ προσπάθειά τους συνήνητησε τὴν διαίαν ἀντίδρασι τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Πολιτείας, ὅμως ἡ θεία Πρόνοια ὠδήγησε τὸ διωκόμενον αὐτὸ Ὁρθόδοξο Ποίμνιο σὲ ἔνωσι καὶ κοινωνία μὲ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῶν Ἐνισταμένων ὑπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸ κατὰ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1996.

Ἡ «Ὁρθόδοξος Ἐπαρχία Γκλντάνη» τῆς Τιφλίδος, ὑπὸ τὸν Πρωτοπρεσβύτερο π. Βασίλειο Μκαλαβισίβι, καλυμμένη πλέον Κανονικῶς, ἄρχισε νὰ δραστηριοποιεῖται στὴν Γεωργία καὶ νὰ μεταδίδη τὸ ἀντι-οικουμενιστικὸ μῆνυμα στὸν πιστὸ Γεωργιανὸ Λαό.

Ἔνα πολὺ ἰσχυρὸ ἀντι-οικουμενιστικὸ κῆμα ἤδη ὑψωνόταν...

2. Ἡ πολὺ ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ ἐξέλιξι δὲν ἄφησε φυσικὰ ἀνεπηρεάστους τοὺς Μοναχοὺς τῆς χώρας.

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1997, ἡ Ἀδελφότης τοῦ σημαντικωτέρου Μοναστηριοῦ τῆς

Γεωργίας, τοῦ Ἁγίου Σίου τοῦ Μγκβίμε, ἀπηύθυνε τὴν κάτωθι «Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ» στὸν πατριαρχὴ κ. Ἡλία:

«Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ» Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας καὶ Ἐνστάσεως

«Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὀρθὴν καὶ σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν, Πέτρον μακαρίσας ἐφ' οἷς αὐτὸν καλῶς ὠμολόγησεν, ὁ τῶν ὄλων εἶναι Θεὸς ἀπεφήνατο... [Ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ (τῇ ὀρθῇ πίστει) οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν· καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς"] (Ματθ. 16' 18)»

(Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, PG τ. 90, 132A).

«Ὁρφανοὶ ἐγενήθημεν, οὐκ ὑπάρχει πατὴρ...» (Θρηνοὶ Ἱερεμίου, ε' 3).

«Ὁ ἀναγινώσκων νοεῖται» (Ματθ. κδ' 15).

Στὰ ἀρχαῖα Σόδομα ζούσε ὁ δίκαιος Λῶτ καὶ ἡ οἰκογένειά του. Ὁ μακρόθυμος Θεὸς μας, ἀναμένων τὴν μεταστροφή, τὴν ἀλλαγὴ τῆς καρδίας τῶν Σοδομιτῶν, τοὺς παρεῖχε ὅλα ὅσα ἐχρειάζοντο: ἀέρα, νερό, τροφή... τὴν ἴδια τὴν ζωή. Ὁ Λῶτ ἦταν γι' αὐτοὺς ἕνα ἀσφαλὲς παράδειγμα δικαιοσύνης, ἕνα ὑπόδειγμα διορθώσεως. Ἀλλά, ματαιῶς. Τὸ μέτρο τῆς ἀνομίας καὶ τῆς ἀμαρτίας ὑπερκέλισε· ὁ Κύριος ἐξέβαλε τὴν οἰκογένεια τοῦ Λῶτ καὶ κατέστρεψε τὰ Σόδομα διὰ πυρός, λαμβάνων ἔτσι πίσω τὴν ζωή, τὴν ὁποῖαν Αὐτὸς εἶχε δώσει.

Ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱεράς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σίου Μγκβίμε Γεωργίας.

Ὅπως τὰ Σόδομα, ἔτσι γίνεται καὶ ἐκείνη ἡ ἐκκλησία, στὴν ὁποῖαν ἡ ἀπέχθεια τῶν αἰρετικῶν διδασκαλιῶν εὐρίσκει φιλόξενο ἔδαφος.

Ὁ Κύριος εἶναι μακρόθυμος καὶ ἐλεήμων καὶ ὅπως ἀκριβῶς ἡ καταστροφὴ τῶν Σοδόμων καθυστέρησε χάριν τοῦ δικαίου Λῶτ, ἔτσι ἐπίσης - χάριν τῶν δικαίων δούλων Του - πρὸς καιρὸν δὲν φυγαδεύει τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ἐκείνη, ἡ ὁποῖα παρεκκλίνει στὸ τόσο δυσάρεστο σὲ Αὐτὸν σκότος τῆς αἰρέσεως.

Ἀλλὰ γιὰ πόσο; Ποιὸ εἶναι τὸ ὄριο, τὸ ὁποῖο ὑπερβαίνει ἡ ἀνομία τὴν μακροθυμία καὶ τὸ ἔλεός Του;

“Όταν φθάνη ο καιρός μιᾶς ἐξόδου ὅπως τοῦ Λῶι, τότε αὐτὸς ὁ καιρὸς εἶναι ἡ λήξις τῆς περιόδου (ποῦ ἔχει δοθῆ γιὰ μετάνοια), εἶναι ὁ καιρὸς τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ, ὁ καιρὸς τῆς δικαίας ὀργῆς, ὁ καιρὸς τῆς ἄρσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ Πνεύματος τῆς Ζωῆς.

Ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ μέσου τῆς ἁμαρτίας τῶν ἀληθινῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας λειτουργεῖ ὡς ἔνδειξις τοῦ πνευματικοῦ θανάτου τῆς ἱεραρχίας μιᾶς Τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ μόνον τότε, ὅταν ὁ Κύριος θὰ ἔχη ἐξαγάγει ὅλους τοὺς πιστοὺς Του - τὴν γνησίαν Ἐκκλησία Του, ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θὰ ἐγκαταλείψῃ ἐντελῶς τὸ συνέδριο τῶν ἐναπομεινάντων ὀπίσω.

Ἄλλοι προειδοποίησε τοὺς υἱοὺς του γιὰ τὴν ἐγγίζουσα κρίσι, ἀλλὰ περιεπαίχθη ἀπὸ αὐτούς. Καὶ οἱ υἱοὶ του ἐκάψαν μαζὶ με ὅλους τοὺς Σοδομίτας.

Ἐχομε ἐπίσης τὸ παράδειγμα τῆς Νινευῆ. Οἱ Νινευῖται μετενόησαν καὶ ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἀνεστάλη.

“Ὅμως τί ἔγινε μετὰ τὰ Σόδομα; Μποροῦσαν τὰ Σόδομα νὰ ἀλλάξουν; Τὰ Σόδομα, στὰ ὁποῖα δὲν ὑπῆρχε κἄν συνείδησις τῆς ἀνάγκης γιὰ μεταβολή;

1) Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι αἵρεσις! Αὐτὸ εἶναι πασιφανές. Ἐπὶ πλέον, εἶναι αἵρεσις αἰρέσεων.

2) Ἀπὸ ὅλα τὰ λάθη, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ οὕτω καλούμενος «Οἰκουμενισμὸς» ἀποτελεῖται (συνίσταται), τὸ πλέον θεμελιώδες καὶ βαθὺ εἶναι τὸ λάθος τοῦ ἀναφορικὰ με αὐτὴν ταύτην τὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἰδίας. Εἶναι μία ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις. Εἶναι ἀντίθετος μετὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως τῆς Νικαίας - Κωνσταντινουπόλεως, διότι ὑποστηρίζει, ὅτι δὲν ὑπάρχει «Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία».

3) Τὸ οὕτω καλούμενο «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» ἤδη ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν ὀνομασία του περιέχει αὐτὴν τὴν ἀντίθεσι πρὸς τὸ Ὀρθόδοξον Χριστιανικὸν δόγμα περὶ Ἐκκλησίας. Καὶ μετὰ τὴν «Θεωρία τῶν Κλάδων» του ἀπορρίπτει πλήρως αὐτὸ τὸ δόγμα. Καὶ τὸ «Συμβούλιον» πασχίζει νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὴν τὴν θεμελιώδη ἀπόρριψιν μετὰ τὴν ἐπίμονη πρακτικὴ του τοῦ «θρησκευτικοῦ πλουραλισμοῦ».

4) Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, μετὰ τὴν συμμετοχὴ της στὶς δραστηριότητες τοῦ προαναφερομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», διακρῦσσει τὴν συμφωνία της με ὅλες τὶς διδασκαλίας καὶ δραστηριότητές του. Δι’ αὐτοῦ τοῦ τρόπου γίνεται μέρος ὅλου τοῦ ψεύδους καὶ τῶν λαθῶν τοῦ Συμβουλίου. Γίνεται αἰρετικὴ στὸν βαθμὸ ποὺ τὸ ἴδιο τὸ Συμβούλιον εἶναι αἰρετικόν.

5) Ἡ αἵρεσις αὐτὴ εἰσῆχθη ἀκόμη βαθύτερα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν συμμετοχὴ τῆς ἱεραρχίας της στοὺς διαφόρους

τύπους λειτουργικῶν συνεορτασμῶν, οἱ ὅποιοι ἐπιτελοῦνται ἀπὸ τὰ προβλεπόμενα θεσπίσματα τοῦ Συμβουλίου, κατὰ τὴν πορεία τῶν συνηθισμένων του δραστηριοτήτων.

6) Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας εἶναι μέλος τοῦ ΠΣΕ ἀπὸ ἀρκετοῦ χρόνου (ἀπὸ τοῦ 1962). Αὐτὴ ἡ ζωσα συμμετοχὴ, ἐκδηλουμένη στὶς δραστηριότητες τῶν ἀνωτέρων ἱεραρχῶν της, ἀποτελεῖ τὴν ὁδὸ ἐκπτώσεως στὴν αἵρεσι, ἢ μᾶλλον, εἶναι οὐσιαστικῶς ἤδη αἵρεσις.

7) Καὶ στὶς ἀναρίθμητες δημόσιες ἐμφανίσεις τους, καὶ ἐπίσης ἀποφαινόμενοι ἀπὸ καθέδρας, οἱ ἀνώτεροι ἱεράρχαι τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας ἔχουν ἀποδειχθῆ προπαγανδισταὶ καὶ κήρυκες τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Στὴν Τοπικὴ Σύνοδο τοῦ 1995 ἡ συμμετοχὴ σὲ αὐτὴν τὴν κίνησι κατεγράφη στὰ ἐπίσημα κείμενα καὶ ἐβεβαιώθη ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἡ αἵρεσις αὐτὴ ἐνεφυτεῦθη ὀριστικὰ στὸ σῶμα τῆς Τοπικῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας.

8) Ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἀρχίζη σὲ ὁποιοδήποτε βαθμὸ νὰ ἀποδέχεται αἰρετικὲς διδασκαλίες, τότε ἡ σωτήριος χάρις ἐλαττώνεται σὲ αὐτὴν. Ἄρα καὶ ἡ Ἐκκλησία ὡς ὅλον ἀποδεχθῆ μίαν αἵρεσι, τότε ἡ σωτήριος χάρις ἀναχωρεῖ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κοινότητα, ἐφ' ὅσον ἡ σωτηρία γιὰ τὰ μέλη της καθίσταται ἀδύνατος, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ θυσιάσουν καὶ τὴν ζωὴ τους γιὰ τὶς πεποιθήσεις τους.

9) Ὑπάρχουν μόνον δύο δρόμοι διαφυγῆς ἀπὸ τὴν κατάστασι, ἡ ὁποία ἔχει διαμορφωθῆ στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας: ἢ ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀποκηρύξη τὸ λάθος της, ἢ ἀλλοιῶς, ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὴν σωτηρία νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ συνέδριο τῶν ἀπίστων.

10) Ἡ ἀπόρριψις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πρέπει νὰ ἐκφρασθῆ διὰ τῆς ἀποχωρήσεώς της ἀπὸ τὸ ΠΣΕ. Ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει.

11) Τοῦτο εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη μόνον ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους ἱεράρχας τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας - τοῦτο εἶναι προνόμιό τους. Ἀλλὰ οἱ ἱεράρχαι ἀρνοῦνται νὰ τὸ πράξουν.

12) Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἱεράρχας θεωροῦν ἓνα τέτοιο βῆμα ἀσυνεπὲς πρὸς τὶς σύγχρονες διαδικασίες τῆς ὑδρογειακῆς ὁλοκληρώσεως. Ὑποτάσσοντες, στὴν σκέψι τους, τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας στοὺς ἀπλοῦς νόμους, οἱ ὅποιοι διέπουν τὴν κοινωνία, ἀπειλοῦν τοὺς Χριστιανοὺς μὲ οἰκονομικὲς δυσκολίες, πολιτικὴ, θρησκευτικὴ καὶ πολιτιστικὴ ἀπομόνωσιν, καὶ μὲ μίαν ὁμοίαν πληθὺν φανταστικῶν δεινῶν.

13) Ἐνας τέτοιος τρόπος σκέψεως εἶναι βασισμένος στὴν ἔλλειψι πίστεως στὴν προνοιακὴ φροντίδα γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἐκ μέρους τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Ἰδρυτοῦ της. Τοῦτο εἶναι ἀπιστία, εἶναι πραγματικὸς ἀθεϊσμός, πὺ ἀιχμαλωτίζει τὸν νοῦν καὶ τὴν συνει-

δοσι. Δὲν ἀναγνωρίζουν ὅτι ὁ Κύριος δὲν ἐγκαταλείπει τοὺς γνησίους δούλους Του. Ὁ ὀφθαλμὸς Του δὲν ὑπνοῖ καὶ εἶναι ἰσχυρὰ ἢ δεξιὰ Του.

14) Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἱεράρχας, μὴ κατέχοντες γνησίαν Χριστιανικὴ συνείδησι καὶ μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ κατανοήσουν τὴν πραγματικὴ οὐσία τοῦ δόγματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, θεωροῦν ὅτι τὸ ἀποτελεῖν μέλος τοῦ ΠΣΕ δὲν εἶναι ἓνα τόσο σπουδαϊκὸ ἁμάρτημα. Τέτοιοι, ὅπως αὐτοί, ζητοῦν μέσῳ διαφόρων συμβιβασμῶν νὰ ἐξαπατήσουν τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἑαυτοὺς των.

15) Ἔτσι, τί εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀπομένει γιὰ νὰ κἀνῃ ἓνας Ὁρθόδοξος Χριστιανός, ὁ ὁποῖος ζητεῖ τὴν σωτηρία του καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι βέβαιος ὅτι αὐτὴ ἡ σωτηρία δὲν εἶναι δυνατὴ δίχως τὴν γνησίαν πίστι, τὴν ἐλευθέραν ἀπὸ τὴν ἀπέχθεια τῆς αἵρέσεως;

16) «...οἱ μὲν οὖν ἐπορεύοντο χαίροντες ἀπὸ προσώπου τοῦ συνεδρίου, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι» (Πράξ. ε' 41).

«...Οἱ γὰρ... τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωρίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν αἴρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος, καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται..., ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς Ὁρθόδοξοις ἀξιωθήσονται. Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ῥύσασθαι» (ΙΕ' Κανὼν τῆς ΑΒ" Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως).

Στὴν ἐρμηνεία του τοῦ ΙΔ' Κανόνος τῆς Τετάρτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γράφει ὁ Ζωναρᾶς: «Αἵρετικὸς μὲν, τοὺς τὸ καθ' ἡμᾶς δεχομένους μυστήριον λέγων, ἔν τισι δὲ σφαλλομένους καὶ διαφορομένους τοῖς ὀρθοδόξοις».

Ἡ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σίου τοῦ Μγκβίμε (τοῦ Σππλαιώτου) διακόπτει εὐχαριστιακὴ κοινωνία μὲ τὸν Καθολικὸ-Πατριάρχη Ἡλία τὸν Β' ἐξ αἰτίας τῆς Οἰκουμενιστικῆς του αἵρέσεως.

14/27 Ἀπριλίου 1997

Ἀρχιμανδρίτης Γεώργιος,

Ἡγούμενος τῆς Μονῆς

Ἀρχιμανδρίτης Ἰωάννης

Μοναχὸς Κυρίων

Δόκιμος Γκουράμ

Ἱερομόναχος Νικόλαος

Δόκιμος Βησσαρίων

3. Αὐτὸ τὸ ὁμολογιακὸ κείμενο, τὸ ὁποῖο - παρὰ τὶς ἀδυναμίες του - εἶναι πλήρως ζήλου Πίστεως, ἐνεποίησε ἰδιαιτέραν αἴσθησιν καὶ ἀπέτέλεσε τὸ ἔναυσμα γιὰ τὴν ἀνάφλεξι τῆς ἀντιδράσεως καὶ ἄλλων Μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων, οἱ ὁποῖες ἐμμήθησαν τὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Σίου Μγκβίμε.

Τις άμέσως επόμενες ήμέρες (14/27.4 - 6/19.5) έγιναν οι έξης άλλεπάλληλες διακηρύξεις τεσσάρων Ήγουμένων και είκοσι περίπου Ήερομονάχων, Μοναχών, Ήφημερίων και Διακόνων:

α. Ο Ήγούμενος τής Λαύρας του Όσίου Δαβίδ του Γκαρέτζε, Άρχιμανδρίτης Γρηγόριος, διακόπτει εύχαριστιακή κοινωνία με τον Καθολικό-Πατριάρχη Ήλία τον Β΄, έξ αίτίας τής Οίкуμενιστικής του αίρέσεως, και παραιτείται από την θέσι του Ήγουμένου.

Άρχιμανδρίτης Γρηγόριος

17/30 Άπριλίου 1997.

6. Η Μονή τής Βηθανίας διακόπτει λειτουργική κοινωνία με τον Καθολικό-Πατριάρχη Ήλία τον Β΄, έξ αίτίας τής Οίкуμενιστικής του αίρέσεως.

Ό Ήγούμενος τής Μονής,
Ήερομόναχος Άγγαίος
Μοναχός Εύτυχής
Μοναχός Γαβριήλ

18 Άπριλίου/1 Μαΐου 1997.

γ. Ο Ήγούμενος τής Μονής Ζάρζμα, Άρχιμανδρίτης Γεώργιος, διακόπτει εύχαριστιακή κοινωνία με τον Καθολικό-Πατριάρχη Ήλία τον Β΄ και τον Ήπίσκοπο Άκχάλταικχε Σέργιο, διότι έχουν πέσει στην αίρεσι του Οίкуμενισμού.

Άρχιμανδρίτης Γεώργιος

2/15 Μαΐου 1997.

Ό Ήερομόναχος Άγγαίος

4. Μετά από τον καταιγισμό των άνωτέρω διακηρύξεων, άκολούθησε και μία άκόμη έπιστολή (6/19.5.1997), ή όποία κατεθορύθησε τον πατριάρχη και την Ήεραρχία και τους ώδήγησε όριστικώς πλέον στην έσπευσμένη τους γνωστή συνοδική άπόφασι.

Ή έπιστολή αυτή έχει ως έξης:

«Πρός τον Καθολικό-Πατριάρχη Πάσης Γεωργίας Ήλία τον Β΄ και την Ήερά Σύνοδο των Ήπισκόπων τής Όρθοδόξου Έκκλησίας τής Γεωργίας

Άγιότατε Σεβασμιώτατοι Άρχιερεΐς

Επιθυμούμε ταπεινώς νά σās πληροφώρησωμε, ότι με την εύλογία του κυριάρχου έπισκόπου τής έπαρχίας τής Σεμοκμέντι, κυρίου Ήωσήφ, έγινε μία συνάντησι των κληρικών τής περιοχής Γκούρια στις 6/19 Μαΐου τρ. έ.

Στην συνάντησι αυτή άσχοληθήκαμε με την κατάσταση, ή όποία έχει διαμορφωθή στους κόλπους τής Μητρος Έκκλησίας, ειδικώς δε με τις διακηρύξεις των Άδελφοτήτων των Μονών Άγίου Σίο Μγκόβιμε, Βηθανίας και Άγίου Δαβίδ Γκαρέτζε.

Ταπεινότητα σᾶς παρακαλοῦμε, μὴ διαρρήξετε τὸν χιτῶνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μὲ σχίσμα.

Χάριν τῆς ἀγάπης, ἀποφασίσατε νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν.

Διαφορετικά, θὰ προσυπογράψωμε τὴν ἀπόφαι τῶν προαναφερομένων Ἀδελφοτήτων καὶ θὰ διακόψωμε εὐχαριστιακὴ κοινωνία μαζί σας.

1) Ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὸ Σεμοκμέντι Ἀρχιμανδρίτης Νικόλαος,

2) Ὁ Πνευματικὸς τῆς Γυναικείας Μονῆς τοῦ Ντζιχκχέτι Ἀρχιμανδρίτης Ἀνδρέας,

3) Ὁ Ἐφημέριος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Σεμοκμέντι Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος,

4) Ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Ἁγίων Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης Ἱερεὺς Ματθαῖος,

5) Ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ Ντβάμπτσου Ἱερεὺς Κωνσταντίνος,

6) Ὁ Διάκονος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Σεμοκμέντι π. Κήρυκος.

Γ. Ἡ συνοδικὴ ἀπόφαισις

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Γεωργιανῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, συνειδητοποιήσασα τὴν κρισιμότητα τῆς διαμορφωθείσης καταστάσεως, ἔδρασε ἀστραπιαίως.

Τὴν ἀμέσως ἐπομένην, 7/20.5.1997, συνήλθε καὶ ἐξέδωσε τὴν ἐξῆς ἀπόφαισι:

«Πρωτόκολλον τῆς Συγκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας

Τιφλίς, Πατριαρχεῖον Γεωργίας
20 Μαΐου 1997

Θέματα ἡμερησίας διατάξεως:

1) Ὑπάρχει σκοπιμότης συνεχίσεως τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν;

2) Ἀνάλυσις τῆς ἀντιεκκλησιαστικῆς καὶ ἀντεθνικῆς δράσεως τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, οἱ ὅποιοι διέκοψαν εὐχαριστιακὴν κοινωνίαν μὲ τὴν Γεωργιανὴν καὶ τὰς ἄλλας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας.

1) Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας συνεζήτησε διὰ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν. Ἐσημειώθη, ὅτι ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἔγιναν μέλη του. Τὸ 1962 ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς

Γεωργίας ἔγινε μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ (τὸ 1979) τῆς Διασκέψεως Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν. Παρατηροῦμεν, ὅτι ἔχουν γίνει τελευταίως ἀπόπειραι ἐκ μέρους τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν νὰ δώσῃ ἓνα ἐκκλησιολογικὸν χαρακτῆρα εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ ὀργανισμοῦ τὰ συμφέροντα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν λαμβάνονται πολὺ ὑπ' ὄψιν καὶ τοιουτοτρόπως ἔχει διατυπωθῆ ἡ γνώμη ἀποχωρήσεως ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὀργανισμόν εἰς τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1995, εἰς τὴν διευρυμένην Σύνοδον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας ἐξέφράσθη ἡ ἀποψις σχετικῶς μὲ τὴν πιθανὴν ἀποχώρησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας ἀπὸ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν καὶ ἐδηλώθη, ὅτι ὅταν θὰ ἀπαιτοῦσε τοῦτο ἡ ἀνάγκη, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας θὰ ἐλάμβανε τὴν κατάλληλον ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ θέματος.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν πάντα τὰ ἀνωτέρω καὶ τὸ συμφέρον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας,

ΑΠΕΦΑΣΙΣΕΝ:

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας παύει τὴν συμμετοχὴν της εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν καὶ ἀποχωρεῖ ἀπὸ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν Διάσκεψιν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν.

2) Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας συνεζήτησε τὸ θέμα ἐκείνων τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, οἱ ὅποιοι ἔχουν διακόψει τὴν εὐχαριστιακὴν κοινωνίαν μὲ τὴν Γεωργιανὴν καὶ τὰς ἄλλας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι αὐταὶ εἶναι μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἢ τοιουτοτρόπως προσεπάθησαν νὰ εἰσαγάγουν διαίρεσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ διαίρεσις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀποκαλεῖται σχίσμα, τὸ ὁποῖον εἶναι τόσοσιν μέγαν ἀμάρτημα, συμφῶνως πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὥστε δὲν τὸ ἀποπλύνει οὔτε αἷμα μαρτυρίου.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας

ΑΠΕΦΑΣΙΣΕ:

1) Νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν Ἀρχιμανδρίτην Γεώργιον (Μπαρισβίλι), Ἡγούμενον τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σίου Μγκβίμε, ἐκ τῶν ἡγουμενικῶν του καθηκόντων καὶ νὰ τοῦ ἀπαγορεύσῃ κάθε ἱεροπραξίαν.

2) Νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὸν Ἀρχιμανδρίτην Ἰωάννην (Σεκλασβίλι), τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σίου Μγκβίμε, κάθε ἱεροπραξίαν.

3) Νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὸν Πρεσβύτερον Νικόλαον Σουστακασβίλι κάθε ἱεροπραξίαν.

4) Νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὸν Μοναχὸν Κυρίωνα, τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σίου Μγκβίμε, τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν.

5) Νὰ ἀπαγορεύση εἰς τὸν Δόκιμον Βησσαρίωνα, τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σίῳ Μγκχίμε, τὴν Θείαν Κοινωνίαν.

6) Νὰ ἀπαγορεύση εἰς τὸν Δόκιμον Γκουράμ, τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σίῳ Μγκχίμε, τὴν Θείαν Κοινωνίαν.

7) Νὰ ἀπαλλάξη τὸν Ἀρχιμανδρίτην Γρηγόριον (Κομπακχίτζε), Ἡγούμενον τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Δαβὶδ τοῦ Γκαρέτζε, ἐκ τῶν ἡγουμενικῶν του καθηκόντων καὶ νὰ τοῦ ἀπαγορεύση κάθε ἱεροπραξίαν.

8) Νὰ ἀπαγορεύση εἰς τὸν Δόκιμον Ζουράμπ, τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Δαβὶδ τοῦ Γκαρέτζε, τὴν Θείαν Κοινωνίαν.

9) Νὰ ἀπαλλάξη τὸν Ἱερομόναχον Ἀγγαῖον (Τσοκχέλι), Ἡγούμενον τῆς Μονῆς τῆς Βηθανίας, ἐκ τῶν ἡγουμενικῶν του καθηκόντων καὶ νὰ τοῦ ἀπαγορεύση κάθε ἱεροπραξίαν.

10) Νὰ ἀπαγορεύση εἰς τὸν Μοναχὸν Εὐτύχιον, τῆς Μονῆς τῆς Βηθανίας, τὴν Θείαν Κοινωνίαν.

11) Νὰ ἀπαγορεύση εἰς τὸν Μοναχὸν Γαβριήλ, τῆς Μονῆς τῆς Βηθανίας, τὴν Θείαν Κοινωνίαν.

12) Νὰ ἀπαλλάξη τὸν Ἀρχιμανδρίτην Γεώργιον (Κχαμπεισβίλι), Ἡγούμενον τῆς Μονῆς Ζάρζιμα, ἐκ τῶν ἡγουμενικῶν του καθηκόντων καὶ νὰ τοῦ ἀπαγορεύση κάθε ἱεροπραξίαν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας καλεῖ τοὺς προαναφερομένους νὰ μετανοήσουν.

Εἰς περίπτωσιν ἀμετανοήσιας των, θὰ τοὺς ἐπιβληθοῦν αἱ προβλεπόμεναι ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον ποιναί.

(ὕπογραφαί:)

ΗΛΙΑΣ Β' Καθολικὸς-Πατριάρχης Πάσης Γεωργίας
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Μητροπολίτης Μαργκχέτι
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Μητροπολίτης Ρουστάβι
ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ, Μητροπολίτης Κουτατέλ-Γκαενάτι
ΘΑΔΔΑΙΟΣ, Ἀρχιεπίσκοπος Μπολνίσι καὶ Ντμανίσι
ΑΝΑΝΙΑΣ, Ἀρχιεπίσκοπος Μανγκλίσι καὶ Τσάλκα
ΒΑΚΧΤΑΝ, Ἀρχιεπίσκοπος Σαμταβίσι καὶ Γκόρι
ΖΩΣΙΜΑΣ, Ἀρχιεπίσκοπος Τσιλκάνι
ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ἀρχιεπίσκοπος Τσκόντνι
ΙΩΒ, Ἀρχιεπίσκοπος Οὐμπνίσι καὶ Ρουῖσι
ΔΑΝΙΗΛ, Ἀρχιεπίσκοπος Τσκχούμ-Ἀμπκχάτζια
ΔΑΒΙΔ, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλαβέρνι
ΑΒΡΑΑΜ, Ἀρχιεπίσκοπος Σαγκάρετζχο καὶ Γκουρτζχάανι
ΣΕΡΓΙΟΣ, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀκχάλτσικχε
ΙΩΣΗΦ, Ἐπίσκοπος Σεμοκμέντι
ΗΣΑΙΑΣ, Ἐπίσκοπος Νικόζι καὶ Τσκχινβάλι
ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Ἐπίσκοπος Μπορζχόμι καὶ Ἀκχαλαλάκι
ΕΔΙΣΑΙΟΣ, Ἐπίσκοπος Νικόρτσμιντα
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Ἐπίσκοπος Πότι
ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Ἐπίσκοπος Τσάγκερι καὶ Σβάνετι
ΘΕΟΔΩΡΟΣ, Ἐπίσκοπος Μπόντμπε
ΣΑΒΒΑΣ, Ἐπίσκοπος Κχόνι
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἐπίσκοπος Μπατούμι καὶ Σκχάλτι
ΑΝΤΩΝΙΟΣ, Ἐπίσκοπος Βάνι καὶ Μπαγκντάντι».

Δ. Ενημέρωσις τοῦ «Π.Σ.Ε.» καὶ τῆς «Δ.Ε.Ε.»/«Κ.Ε.Κ.»

Οπατριάρχης κ. Ἡλίας ἀνεκοίνωσε ἐν συνεχείᾳ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Γεωργιανῆς Ἱεραρχίας στὸ «Π.Σ.Ε.» καὶ τὴν «Δ.Ε.Ε.» μὲ τὸ ἐξῆς «λακωνικὸ γράμμα», ὑπὸ ἡμερομηνίαν 22.5.1997:

«Ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ σας σ' ἓνα σοβαρὸ πρόβλημα τὸ ὁποῖο προέκυψε ἐνταῦθα. Πρόκειται περὶ τῆς ἀρνητικῆς στὴν Ἐκκλησίᾳ μας ἀντιμετωπίσεως τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἔλαβε τέτοιες διαστάσεις, ὥστε νὰ ἀπειλεῖ τὴν Ἐκκλησίᾳ μας μὲ σχίσμα καὶ διαμάχες μεταξὺ κλήρου καὶ λαοῦ. Ἐν ὄψει τῆς καταστάσεως ποὺ δημιουργήθηκε, τὴν 20ῆ Μαΐου 1997, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Γεωργίας συζήτησε τὸ θέμα τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας μας στὸ ΠΣΕ (στὸ ΚΕΚ), καὶ ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν: Δοθέντος ὅτι, συχνά, τὰ συμφέροντα τῶν ὀρθοδόξων δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν στὸ ΠΣΕ (στὸ ΚΕΚ), καὶ ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρατηρήθηκε κάποιον ἀπόπειρα προσδόσεως στὸ ΠΣΕ (στὸ ΚΕΚ) ἐνὸς ἐκκλησιολογικοῦ χαρακτήρος, ἡ Γεωργιανὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεώρησε σκόπιμον νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὸ ΠΣΕ (τὸ ΚΕΚ)».

(Περιοδ. «Ενημέρωσις», ΠΓ-1995/5, σελ. 1· περιοδ. «Ἐπίσκοπος», ἀριθ. 544/31.5.1997, σελ. 6-7· ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», ἀριθ. 432/16.6.1997, σελ. 1).

Ε. Τὰ μετὰ τὴν συνοδικὴν ἀπόφασιν

Απὸ τὰ ἀνωτέρω προκύπτει ἀδιάσπαστος, ὅτι ἡ συνοδικὴ ἀπόφασιν ἦτο ἐσπευσμένη καὶ ἀπέβλεπε κυρίως στὴν διάσωσιν τῆς ἐνότητος τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας.

Ἐνίοτε ὅμως ἡ Θεία Πρόνοια οἰκονομεῖ «παραδόξους» τρόπους, προκειμένου νὰ ἀρχίσῃ κάτι καλόν, τὸ ὁποῖον ὑπὸ ὁμαλὰς συνθήκας δὲν θὰ ἐγίνετο ποτέ.

Οἱ ἀσχάλλοντες Οἰκουμενισταὶ γιὰ τὴν ἀκούσιον ἔξοδο τῆς Γεωργιανῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἐκ τοῦ «Π.Σ.Ε.» προτρέπονται νὰ ἐνθυμηθοῦν, ἂν ἐτηρήθη πρὸ 35ετίας ἡ Ὁρθόδοξος Κανονικὴ Τάξις κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς στὸν παναιρετικὸ ὀργανισμὸ τῆς Γενεύης...

Οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας ἀντιμετωπίσθη μὲ ἐπιφύλαξιν ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς τῆς Γεωργίας: ἡ μὲν ἀποχώρησις ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστικοὺς Ὁργανισμοὺς ἔχαιρετίσθη μὲ ἱκανοποίησιν, ἡ δὲ τιμωρία τῶν ἀποτετειχισμένων Κληρικῶν κατεκρίθη, δεδομένης μάλιστα τῆς ἐλλείψεως ἐτέρων ἀγάμων κληρικῶν, πρὸς κάλυψιν τῶν δημιουργουμένων κενῶν.

Οἱ ἱστορικὲς Μονὲς τῆς Γεωργίας ξαφνικὰ ἔμειναν καὶ πάλιν σχεδὸν ἔρημες...

Ἡ συνοδικὴ ἀπόφασιν, ἂν καὶ δὲν ἱκανοποίησε πλήρως, ὅμως συνεκράτησε μόνον ἓνα ἐκ τῶν διακοπάντων κοινωνίαν, τὸν Ἱερομόναχον Ἀγγαῖον, ὁ ὁποῖος παρέμεινε στὴν Μονὴ τῆς Βηθανίας ὄχι πλέον ὡς Ἠγούμενος, ἀλλὰ ὡς ἀπλοῦν μέλος.

Οἱ ἔτεροι εὐρίσκονται μᾶλλον στὴν Τιφλίδα, μερικοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοὺς ἴσως καὶ στὴν Ἑλλάδα, ἐν ἀναμονῇ τῶν ἐξελίξεων.

Ὅπως διαφαίνεται ἀπὸ μίαν σύντομον ἀνακοίνωσιν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰωάννου, θεωροῦν ὅτι ὁ ἀγώνας τους δὲν ἔληξε, ἂν καὶ ὁ κύριος σκοπὸς ἐπετεύχθη:

«Τιφλίς, Γεωργία, 25.5.1997

Οἱ πατέρες καὶ ἀδελφοὶ τῶν Μονῶν, οἱ ὁποῖες ἀνθίστανται στὴν οἰκουμενιστικὴ αἵρεσι, θεωροῦν ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς ἐπετεύχθη.

Ὁ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν οἰκουμενικὴ ὀργάνωσι (Π. Σ.Ε.) καὶ ἔπαυσε συμμετοχὴ στὴν οἰκουμενικὴ κίνησι ἀπὸ τοῦδε καὶ στὸ ἐξῆς.

Παρὰ ταῦτα, ἀναγνωρίζουν μὲ θλίψι, ὅτι αὐτὴ ἡ νίκη εἶχε βαρὺ κόστος γιὰ τὶς ἀνωτέρω Μονές.

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν.

Ἐξ ὀνόματος τῶν Μονῶν, οἱ ὁποῖες ἀντιστέκονται,

† Ἀρχιμανδρίτης Ἰωάννης».

Οἱ ἀνθιστάμενοι, ἢ καλύτερα ἐνιστάμενοι, στὴν Γεωργία, πιστεύουν, ὅτι ἡ συνοδικὴ ἀπόφασι εἶναι ἕνας ἐλιγμός, γι' αὐτὸ καὶ πρὸς στιγμὴν δὲν ἀνακαλοῦν τὴν ἀπόφασι τους καὶ συνεχίζουν τὴν ἀκοινωνησιά τους πρὸς τὸ Πατριαρχεῖο.

Τὸ ἴδιο πιστεύει περὶ τῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως καὶ ἡ «Ὁρθόδοξος Ἐπαρχία Γκλντάνη» τῆς Τιφλίδος, ἡ ὁποία εὐρίσκεται σὲ κοινωνία μὲ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῶν Ἐνισταμένων. Ἐπιπλέον, ἀνεκοίνωσε ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καταδίκη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία εἶναι ἀναγκαῖο νὰ γίνῃ, θὰ πρέπει ἡ Ἱεραρχία νὰ μετανοήσῃ καὶ διὸ πρωταίτιος τῆς κακοδομιᾶς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας πατριάρχης κ. Ἡλίας ὁ Β', ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι δυνατὸν κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας νὰ συνεχίξῃ νὰ εἶναι ὁ Προκαθήμενος τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰ τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν ἐπικρατοῦσα ἔντασι καὶ τὴν ἰδιαίχουσα φύσι τῶν πραγμάτων στὴν Γεωργία, ἴσως αὐτὴ ἡ ἀξίωσις νὰ φαίνεται ὑπερβολικὴ, ὅμως γιὰ τοὺς γνώστας τῶν ἰδιαιτεροτήτων τῆς χώρας αὐτῆς εἶναι ὡς ἕνα βαθμὸ δικαιολογημένη.

Νεώτερες πληροφορίες ἀπὸ τὴν Γεωργία λέγουν, ὅτι τελικῶς ἡ πλειονότης τῶν προσφάτως διακοψάντων κοινωνίαν Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν, τελικῶς ἐπέστρεψαν στὴν κοινωνία μετὰ τοῦ Πατριαρχείου Γεωργίας.

ΣΤ. Οἱ Οἰκουμενισταὶ τῆς Γενεύης

σχολιάζουν τὴν ἀπόφασι

Μετὰ ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνωτέρω, εἶναι ἀρκετὰ διαφωτιστικὸ γιὰ τὴνδημιουργηθεῖσα κατάστασι τὸ κατωτέρω κείμενο τῆς εἰδησεογραφικῆς ὑπηρεσίας τῶν Οἰκουμενικῶν Ὁργανισμῶν τῆς Γενεύης, τὸ ὁποῖο παραθέτομε αὐτοῦσι καὶ ἀσχολίαστο.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας ἐγκατέλειψε τὸ ΠΣΕ καὶ τὴν ΔΕΕ

Ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα Ζολτόφ

Μόσχα, 26 Μαΐου (ΕΝΙ) – Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας στὴν πρῶν

Σοβιετική Δημοκρατία της Γεωργίας έχει αποφασίσει να εγκαταλείψει τα δύο κύρια οικουμενικά σώματα - το Παγκόσμιο Συμβούλιο των Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ) καὶ τὴν Διάσκεψι Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν (ΔΕΕ), πού ἐδρεύουν στὴν Γενεύη.

Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη σὲ μίαν ἔκτακτο σύγκλησι τῆς ἱερᾶς συνόδου τῆς ἐκκλησίας στὶς 20 Μαΐου, κατόπιν ἰσχυρᾶς πιέσεως ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα μοναστήρια τῆς Γεωργίας κατὰ τῆς περαιτέρω συμμετοχῆς στὴν διεθνή οικουμενικὴ κίνησι. Ἡ αἰφνίδιος ἀπόφασις τῆς συνόδου ἦλθε ὡς ἔκπληξις ἀκόμη καὶ γιὰ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πρωτοστάτησαν κατὰ τῆς συμπεριλήψεως τῆς ἐκκλησίας ὡς μέλους τοῦ ΠΣΕ.

Εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού μία Ὁρθόδοξος ἐκκλησία λαμβάνει τὴν ἀπόφασι νὰ εγκαταλείψει τὸ ΠΣΕ ἢ τὴν ΔΕΕ. Ἡ ἀπόφασις τῆς Γεωργιανῆς ἐκκλησίας, σύμφωνα μὲ κάποιους παρατηρητὰς, θὰ ἐνδυναμώσῃ τὶς ἀντι-οικουμενικὲς κινήσεις σὲ ἄλλες Ὁρθόδοξες ἐκκλησίες.

Σύμφωνα μὲ τὸ θρησκευτικὸ πρακτορεῖο πληροφοριῶν Μετάφρασις, πού εὐρίσκεται στὴν Μόσχα, ἡ Γεωργιανὴ σύνοδος ἔθεσε τὶς «συνεχεῖς προσπάθειες τῆς ἡγεσίας τοῦ ΠΣΕ νὰ προκίσει τὸν ὄργανισμὸ μὲ ἐνοποιημένους ἐκκλησιολογικὲς λειτουργίες» καὶ τὴν ὑποτιθεμένη «ἀποτυχία τοῦ ΠΣΕ νὰ ἐκπληρώσῃ πλήρως συμφέροντα τῶν Ὁρθόδοξων ἐκκλησιῶν», ὡς λόγους γιὰ τὴν ἀπόφασί της.

Τὸ ΠΣΕ ἔχει περισσότερες ἀπὸ 330 ἐκκλησίες μέλη ἀπὸ ὄλο τὸν κόσμῳ, στὶς ὁποῖες συμπεριλαμβάνονται οἱ κύριες Ἀγγλικανικὴ, Προτεστάντικὴ καὶ Ὁρθόδοξος ἐκκλησίες, ἀλλὰ ὄχι ἡ Ῥωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας ἐνώθηκε στὸ ΠΣΕ τὸ 1962. Ὁ νῦν ἡγέτης της, Καθολικὸς Πατριάρχης Ἡλίας Β΄, ἔχει ἓνα ἐξέχον παρελθὸν ὡς οικουμενικὸς ἡγέτης, ἀφοῦ ὑπηρέτησε ὡς ἓνας ἐκ τῶν προέδρων τοῦ ΠΣΕ ἀπὸ τὸ 1979 ἕως τὸ 1983. Ἡ ἔκτακτο σύγκλησις τῆς συνόδου προεκλήθη ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν ἐνωρίτερα σὲ αὐτὸν τὸν μῆνα μιᾶς ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἡλίαν ἀπὸ τὸν Ἀρχιμανδρίτην Γεώργιο, Προϊστάμενο τοῦ σημαντικοῦ Μοναστηριοῦ Σίιο-Μγκβίμα, στὸ ὁποῖο ἐδήλωνε ὅτι ἡ μονὴ του παύει τὴν «κοινωνία μὲ τὸν Καθολικὸ-Πατριάρχην Ἡλίαν Β΄ ἐξ αἰτίας τῆς οἰκουμενικῆς του αἰρέσεως». Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γεώργιος ὑπεστηρίχθη ἀπὸ τοὺς ἡγέτας τῶν ἄλλων κυρίων μονῶν τῆς χώρας καὶ στὶς 19 Μαΐου, ὁμάδα ἐφημεριακῶν κληρικῶν ἐκάλεσε τὸν Πατριάρχην Ἡλίαν νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ ΠΣΕ, δηλώνουσα ὅτι οἱ κοινότητές τους θὰ ἀκολουθοῦσαν τὴν γραμμὴ τῶν μοναστηριῶν καὶ θὰ διέκοπταν ἐπίσης κοινωνία μὲ τὸν πατριάρχην.

Ὁ Πατριάρχης Ἡλίας συναντήθηκε μὲ τοὺς διαμαρτυρομένους κληρικούς, ἀλλὰ ἡ συνάντησις ἀπέτυχε νὰ ὀδηγήσῃ σὲ συμφιλίωσι.

Σύμφωνα μὲ παρατηρητὰς, ἡ ἀπόφασις τῆς συνόδου προέκυψε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ διατηρηθῇ ἡ ἐνότης καὶ ἡ ἀκεραιότης τῆς ἐκκλησίας. Ἀποφασίζουσα ὅμως νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ ΠΣΕ, ἡ σύνοδος ἐπίσης ὑπέβαλε ποινὲς σὲ αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι ἠγήθησαν τῆς ἀντι-οικουμενικῆς ἐκστρατείας, γιὰ τὴν ἀπόπειρά τους δημιουργίας «σχίσματος στὴν ἐκκλησία». Οἱ διαμαρτυρόμενοι κληρικοί, συμπεριλαμβανομένου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Γεωργίου καὶ τῶν ἡγετῶν τῶν ἄλλων μεγάλων μοναστηριῶν, ἐτέθησαν σὲ ἀπαγόρευσι ἀπὸ τοῦ νὰ τελοῦν τὴν εὐχαριστία καὶ οἱ λαϊκοὶ ἀπὸ τοῦ νὰ κοινωνοῦν, σύμφωνα μὲ τὸ πρακτορεῖο Μετάφρασις.

Ὁ Γεώργιος Ἀνδρεάτζε, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἡγέτας τῆς Ὁρθόδοξου ἀδελφότητος Νιζελαβάϊ στὴν πρωτεύουσα τῆς Γεωργίας Τιφλίδα, εἶπε στὸ ENI σὲ μίαν τηλεφωνικὴ

συνέντευξι, ὅτι κανεῖς στήν Γεωργία, ἀκόμη καί οἱ συνήγοροι τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπό τὸ ΠΣΕ, δὲν περίμενε νὰ λάβῃ ἡ Σύνοδος μίαν τόσο «ξαφνικὴ ἀπόφασι».

Ὁ Ἀνδρεάτζε προσέθεσε, ὅτι οἱ ἀντι-οικουμενιστικὲς ἀπόψεις τῶν ἡγετικῶν μοναχικῶν μορφῶν εἶχαν ἐκφρασθῆ ἐνωρίτερα ἰδιωτικά, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔλαβαν μίαν τόσο ἀνοικτὴ καὶ ἀποφασιστικὴ μορφή.

«Ἡ ἴδια ἡ συμμετοχὴ στὸ ΠΣΕ ἐξελέφθη ὡς ἐνεργὸς συμμετοχὴ [στὴν οἰκουμενικὴ κίνησι], ἡ ὁποία [ἐθεωρήθη] ὡς αἰρετικὴ», εἶπε ὁ Ἀνδρεάτζε. Ὁ ἴδιος εἶπε στὸ ENI, ὅτι ὑπῆρχε μία φιλο-οικουμενικὴ ἀντίδρασις στὴν ἀπόφασι τῆς Συνόδου στὴν Γεωργία, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἔχει ἀκόμη ἐκφρασθῆ ἐπισημῶς.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰωάννης Σεκλασβίλι, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐνεργοὺς ὑποστηρικτὰς τῆς ἀπομακρύνσεως, εἶπε στὸ πρακτορεῖο Μετάφρασις: «Ἀναμέναμε μακρόχρονο ἀγῶνα, καὶ ὅτι ἡ Σύνοδος θὰ διώριζε μίαν εἰδικὴ ἐπιτροπή, ὁ ὁποία θὰ μελετοῦσε χωρὶς βιασύνη τὸ θέμα». Καὶ προσέθεσε: «Ἡ ἀπόφασι τῆς Συνόδου ἦταν ἐντελῶς ἀπρόσμενος γιὰ μᾶς καὶ δὲν νομίζομε ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ καλυτέρα ἀπόφασι στὴν παροῦσα κατάστασι».

Οἱ ἀνησυχίες, οἱ ὁποῖες πολὺ συχνὰ ἐκφράζονται ἀπὸ Ὁρθοδόξους στὴν κριτικὴ τους (κατὰ) τῆς διεθνοῦς οἰκουμενικῆς κινήσεως καὶ τοῦ ΠΣΕ, περιλαμβάνουν αὐτὰ πού οἱ ἴδιοι θεωροῦν ὡς τὶς ἀσαφεῖς τῆς (του) ἐκκλησιολογικῆς ἰδέες, καὶ τὴν ἀνάπτυξι αὐτοῦ πού οἱ ἴδιοι περιγράφουν ὡς «Δυτικὸ Προτεσταντισμὸ», ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει τὴν ἐγκρισι τῶν γυναικῶν ἱερέων, τὴν ἀναθεώρησι τῶν Χριστιανικῶν ἀπόψεων περὶ ὁμοφυλοφιλίας, καθὼς ἐπίσης τὴν χρῆσι τῆς περιεκτικῆς γλώσσης γιὰ τὴν Βίβλο.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας εἶναι μία ἀπὸ τὶς δεκαπέντε «αὐτοκέφαλες» (πλήρως ἀνεξάρτητες κανονικὰ) Ἀνατολικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες στὸν κόσμῳ. Ὁ Χριστιανισμὸς υἰοθετήθηκε στὴν Γεωργία ὡς ἐπίσημος θρησκεία στὸ πρῶτο ἥμισυ τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Γεωργιανῶν δηλώνουν Ὁρθόδοξοι. Μετὰ τὴν κατάρρευσι τοῦ ἐπισήμου Σοβιετικοῦ ἀθεϊσμοῦ, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία στὴν Γεωργία ἐγνώρισε σημαντικὴν ἀνάπτυξι καὶ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια σύμβολα τῆς νεαρᾶς ἀνεξαρτήτου Γεωργίας.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας ἔχει εἰδικὰ στενοὺς δεσμοὺς μὲ τὴν Ρωσικὴ Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, στὴν ὁποία τὸ ζήτημα τῆς συμμετοχῆς στὴν διεθνή οἰκουμενικὴ κίνησι εἶναι ἐπίσης ἄκρως ἐπίμαχο.

Σὲ μία συνάντησι στὴν Μόσχα τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τὸν Φεβρουάριῳ τρ. ἔ. ἡ κεντρικὴ ἡγεσία τῆς ἐκκλησίας ἐδέχθη ἰσχυρὰν πίεσι ἀπὸ πολλοὺς ἀρχιερεῖς νὰ μετατραπῆ [ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία] ἀπὸ τὴν κατάστασι τοῦ πλήρους μέλους [τοῦ «Π.Σ.Ε.»] σὲ αὐτὴν τοῦ παρατηρητοῦ ἐντὸς τοῦ ΠΣΕ. Ἀλλὰ τελικά, ἡ σύνοδος συνεφώνησε σὲ μία συμβιβαστικὴ ἀπόφασι, ὥστε νὰ διασκεφθῆ μὲ ἄλλες Ὁρθόδοξες ἐκκλησίες, πρὶν προβῆ σὲ ὁποιαδήποτε κίνησι.

Ὁ Πρωθιερεὺς Βίκτωρ Πετλουτσένκο, βοηθὸς προέδρου τοῦ Τμήματος Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους οἰκουμενικοὺς ὑπαλλήλους τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶπε στὸ ENI ὅτι ἡ ἀπόφασι τοῦ Πατριαρχείου τῆς Γεωργίας ἦταν ἀπόφασι μᾶς αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ «ἔτσι, δὲν ὀδηγεῖ αὐτομάτως στὴν ἀπομάκρυνσι τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

Ὁ Πρωθιερεὺς Πετλουτσένκο εἶπε, ὅτι δὲν νομίζει ὅτι τὰ μοναστήρια εἶχαν τὴν

ἀντι-οικουμενιστική πρωτοβουλία, ἀλλὰ πιστεύει ὅτι αὐτὴ «προεκλήθη ἀπὸ τὴς μαζικῆς προσπλητιστικῆς δραστηριότητες διαφόρων [προτεσταντικῶν] ἐκκλησιῶν, μερικῆς ἀπὸ τὴς ὁποῖες εἶναι ἐταῖροι μας στὸ ΠΣΕ».

Ἡ ἐργασία ξένων ἱεραποστόλων σὲ παραδοσιακῶς Ὁρθόδοξα τμήματα τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, ἔχει γίνεи ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον διαιρετικὰ θρησκευτικὰ θέματα στὴν περιοχὴ. Πολλῆς Ὁρθόδοξης ἐκκλησίας φέρουν βαρέως κάθε εἰσβολὴ ἄλλων θρησκευτικῶν ὀργανισμῶν ἐντὸς τῆς περιοχῆς, τὴν ὁποῖαν θεωροῦν «κανονικῶς» ἰδική τους, καταγγέλουσαι αὐτὴν ὡς «προσπλητισμόν».

«Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀντιδρῶν στὸ ΠΣΕ, ἀλλὰ στὴν προσπλητιστικὴ δραστηριότητα, τὴν ὁποῖαν ἀντιμετωπίζουν σὲ καθημερινὴ βάση», εἶπε ὁ Πετλουουτσένκο στὸ ENI.

Σύμφωνα μὲ τὸ πρακτορεῖο Μετάφρασις, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Γεωργιανῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἔχει ἀποστείλει μνύματα στὴν Γενεὺν στὴν ἔδρα τοῦ ΠΣΕ καὶ τῆς ΔΕΕ, ἐνημερώνουσα τοὺς ὀργανισμοὺς γιὰ τὴν ἀπόφασί της.

Στὴν Γενεὺν ἀντιπρόσωπος τῆς Διασκέψεως Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπιβεβαίωσε στὸ ENI, ὅτι ὁ ὀργανισμὸς ἐδέχθη γράμμα ἀπὸ τὴν Γεωργιανὴ Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία καὶ ἀνεμένετο ἐπὶ πλέον διασάφησις.

Ἀντιπρόσωπος τοῦ ΠΣΕ εἶπε στὸ ENI:

«Ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἔχει μόλις δεχθῆ ἐπίσημο σημεῖωμα ἀπὸ τὴν Γεωργιανὴ Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία περὶ τῆς ἀποφάσεώς της νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν. Ἐξ αἰτίας τῆς σοβαρότητος τῆς καταστάσεως, ὁ γενικὸς γραμματεὺς δὲν θὰ σχολιάσῃ τὸ θέμα πρὸ τῆς ἐνημερώσεως τῶν ἀξιωματοῦχων τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ΠΣΕ κατὰ τὴν ἐπομένη τους συνάντησι. Οἱ ἀξιωματοῦχοι πρόκειται νὰ συναντηθοῦν στὴν Γενεὺν στὶς 5-6 Ἰουνίου».

(Περιοδ. «*Ecumenical News International*», No 11/11.6.1997, p. 10-12, «*Georgian Orthodox Church to leave WCC and CEC*».)

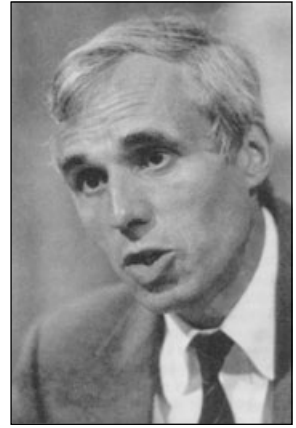
Z. Οἱ ἀντιδράσεις τοῦ «Π.Σ.Ε.» καὶ τῆς «Δ.Ε.Ε.»

Οἱ δύο Οἰκουμενικοὶ Ὁργανισμοὶ τῆς Γενεὺς ἀνησύχησαν μεγάλως γιὰ τὴν ἀπόφασί τῆς Γεωργιανῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἔσπευσαν νὰ στείλουν στὴν Τιφλίδα τὸν Δρ Ἀλέξανδρο Παπαδερό, «προκειμένου ὅπως συζητησεὶ μὲ τὸν Πατριάρχη Ἡλία τὸ ὅλο θέμα» (περιοδ. «*Ενημέρωσις*», ΠΓ-1997/6, σελ. 6).

Ὁ κ. Ἀλ. Παπαδερός, μετὰ τὴν ἐπίσκεψί του στὴν Γεωργία, ὑπέβαλε σχετικὴν ἔκθεσι πρὸς τὸ «Π.Σ.Ε.» καὶ τὴν «Δ.Ε.Ε.», ἀπόρροια τῆς ὁποῖας ἦσαν δύο μακροσκελῆ γράμματα πρὸς τὸν πατριάρχη κ. Ἡλία: ἕνα τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ «Π.Σ.Ε.» Δρ Κ. Ρεῖτσερ (9ης Ἰουνίου) καὶ ἕνα τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς «Δ.Ε.Ε.» κ. Ἰωάννου Φίτσερ (12ης Ἰουνίου).

1. Στὸ γράμμα τοῦ ὁ Δρ Κ. Ρεῖτσερ ὑπενηθυμίζει τὴν πανορθόδοξο διάσκεψι τοῦ 1986, στὴν ὁποῖα ἔγινε δεκτό, ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία ἀποτελεῖ πλήρες καὶ ἰσότιμον μέλος τοῦ ΠΣΕ καὶ δι' ὅλων τῶν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς μέσων, συμβάλλει εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ εὐόδωσιν τοῦ ὅλου ἔργου τοῦ ΠΣΕ». Ἐλπίζει, ὅτι «ἐπιπλέον διαβουλεύσεις μὲ τὴς ἀδελφῆς Ὁρθόδοξες ἐκκλησίες θὰ δείξουν τρόπους ἀντιμετωπι-

σεως τῆς κρίσεως, ἡ ὁποία προέκυψε στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας». **«Παρατηρεῖ** ὅτι τὸ ΠΣΕ εἶναι πλήρως ἐνήμερο σχετικὰ μὲ τὴν ἀρνητικὴ ἀντιμετώπιση τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως τόσο στὴν Ἐκκλησία Γεωργίας, ὅσο καὶ σὲ ὠριωμένες ἄλλες κατὰ τόπους Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες». **Δέχεται**, ὅτι ὁ ἀντι-οικουμενισμὸς ποὺ ἀνεπτύχθη στὴν Γεωργία, ὅπως καὶ σὲ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀποτελεῖ μίαν «σοβαρὰν ἐξέλιξιν», ἀλλὰ δὲν ἀντιπροσωπεύει μίαν «ἐξαιρετικὴν κατάστασιν», ἐφ' ὅσον «ὅμοιες ἀντεγκλίσεις ἔχουν ἐγερθῆ σὲ ἀρκετὲς ἄλλες ἐκκλησίες, ἀντιπροσωπεύουσες ὅλο τὸ φάσμα τῶν Χριστιανικῶν παραδόσεων».

Ὁ κ. Κ. Ρεῖξερ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ «Π.Σ.Ε.» παρατηρεῖ ὅμως μὲ θλίψιν, ὅτι σὲ κάποιες ἀπὸ αὐτὲς τὶς καταστάσεις, συμπεριλαμβανομένης τῆς παρουσίας στὴν Γεωργία, «δικαιολογημένες» διαφορὲς σχετικὰ μὲ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησιν «εἶναι τόσο συνδεδεμένες μὲ ἄλλες ἐσωτερικὲς διαμάχες, ὥστε νὰ δημιουργηθῆ ἡ ἐντύπωσις, ὅτι ἡ οἰκουμενικὴ κίνησις εἶναι ἡ αἰτία τῆς διαιρέσεως στὴν ἐκκλησία».

Ὡς πρὸς τὴν κριτικὴν τοῦ «Π. Σ.Ε.» ἀπὸ τὴν Γεωργιανὴ Σύνοδο, ὁ κ. Ρεῖξερ ἀρνεῖται, ὅτι ἡ «ἐκτεταμένη» συζήτησις περὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ «Π.Σ.Ε.» ὡς «κοινωνίας ἐκκλησιῶν» ἔχει ὡς σκοπὸ «νὰ προσδώσῃ στὸ ΠΣΕ ἐκκλησιολογικὸν χαρακτῆρα».

Ἐπίσης, παραθέτων κατάλογο πρωτοβουλιῶν τοῦ «Π. Σ.Ε.», οἱ ὁποῖες ἀπέβλεπαν στὴν ὀργάνωσιν ὀρθοδόξων συναντήσεων προετοιμασίας πρὶν ἀπὸ κάθε μεγάλῃ οἰκουμενικῇ σύναξιν κ.ἄ., καταλήγει ὅτι ὑπάρχουν «παραδείγματα ἀποδεικνύοντα τὴν προθυμίαν καὶ τὴν δέσμευσιν τοῦ ΠΣΕ νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ Ὁρθόδοξα ἐνδιαφέροντα» καὶ προσθέτει, ὅτι τὸ «Π.Σ.Ε.» εἶναι ἔτοιμο νὰ ἀρχίσῃ συνομιλίαις σὲ περιπτώσει πού οἱ προσπάθειές του αὐτὲς θεωρηθοῦν ἀνεπαρκεῖς.

(Περιοδ. «Ἐνημέρωσις», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 6-7· εἰδησεογραφικὴ ὑπηρεσία ENI, 11.6.1997).

Ὁ κ. Ἰ. Φίσερ

2. Ὁ κ. Ἰ. Φίσερ στὸ γράμμα του ἀναφέρει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὅτι «κατὰ τὸν Κανονισμὸν τοῦ ΚΕΚ, ἡ Ἐκκλησία Γεωργίας θεωρεῖται μέλος αὐτοῦ μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1997, μὴ καί, σύμφωνα μὲ τὸ ἀρθρο 4.2, "ἡ παραιτήσις τίθεται ἐν ἰσχύϊ ἕξ μῆνες μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς". Συνεπῶς, παρατηρεῖ ὁ κ. Φίσερ, οἱ ἕδρες τῆς Ἐκκλησίας Γεωργίας τόσο στὴ Β' Πανερωπαϊκῇ Οἰκουμενικῇ Σύναξιν τοῦ Γκράτς, ὅσο καὶ στὴν ΙΑ' Γενικὴ Συνέλευσιν τοῦ ΚΕΚ, θὰ παραμείνουν κενές».

(Περιοδ. «Ἐνημέρωσις», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 7).

Η. Τελικὲς παρατηρήσεις

Μέχρι στιγμῆς δὲν εἶναι πλήρως γνωστὴ ἡ ἀντίδρασις τῶν λοιπῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες εἶναι μέλη τοῦ «Π.Σ.Ε.» καὶ οἱ ὁποῖες,

σύμφωνα με τις υποδείξεις του Γενικού Γραμματέως του «Π.Σ.Ε.» κ. Κ. Ρέιζερ, καλούνται να συνεισφέρουν στην επίλυση της «κρίσεως» στην Γεωργιανή Έκκλησία μέσω διαβουλεύσεων.

Όπωσδήποτε όμως, η απόφαση της Γεωργιανής Έκκλησίας προμηνύει αισιόδοξους εξελίξεις και αναμφισβήτως θα έπηρεάσει σε πολύ μεγάλο βαθμό την στάση των Τοπικών εκείνων Έκκλησιών, οι οποίες αντιμετωπίζουν ήδη πολύ ισχυρές αντι-οικουμενιστικές πιέσεις.

Ήδη στην Σερβία τὸ ἀντι-οικουμενιστικὸ ἠφαίστειο ἐξερράγη!...

Οἱ ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξοι ἀντι-οικουμενισταὶ θεωροῦν τὴν ἀπόφαση τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας ὡς ὄντως ἱστορικὸν σταθμὸν καὶ πιστεύουν, ὅτι ἡ ἀντιαιρετικὴ προσπάθεια ἔχει ἀρχίσει νὰ ἀποδίδη καὶ ἐμφανεῖς πλέον καρπούς, πρὸς δόξαν Κυρίου καὶ κατῆχυσιν τῆς Ἀληθείας.

Εἴθε ὁ καιρὸς τῆς Συνοδικῆς καταδίκης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς εἰρηνεύσεως καὶ ἐνώσεως τῶν Ὁρθοδόξων νὰ εἶναι πολὺ κοντὰ.

Ἀπαιτεῖται γι' αὐτὸ ἔντονος προσεχῆ καὶ κλιμάκωσις μὲ ἀνανεωμένον ζῆλον τοῦ εὐλογημένου καὶ νομίμου ἀντι-οικουμενιστικοῦ ἀγῶνος πρὸς σωτηριάν αἰώνιον.

Σύγκλησις τῆς «Διασκέψεως Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν» τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1990 ἐπὶ τῆς Γενεύης. Διακρίνονται ἀντιπροσωπῖες τῆς Γεωργιανῆς, ὑπὸ τὸν πατριάρχην Ἡλία (ἐντὸς τοῦ λευκοῦ κύκλου), τῆς Ρωσικῆς, τῆς Σερβικῆς κ.ἄ. Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, μεταξὺ τῶν ἑτεροδόξων ἐταίρων τους.

Ἡ Γεωργιανὴ Ἐκκλησία ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τῶν αἰρετικῶν τὸ 1997...

Οἱ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες τότε θὰ ἐξέλθουν;...

(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 24/Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1997, σελ. 89-96.